

DISCREPÀNCIES EN LA NEGOCIACIÓ ENTRE GOVERN I SINDICATS, L'HORA DE LA VERITAT

Concertació social: o caixa o faixa

En el moment de tancar aquesta crònica, la concertació està pendent d'una darrera reunió, la data de la qual s'ha fixat el 7 de febrer, i l'ambient és més aviat pessimista. Això no obstant, es detecten indicis suficients per a pensar que encara queden possibilitats d'una entesa.

En aquests moments les diferències en termes monetaris són importants, però no impossibles de superar. El govern ofereix, segons la seva versió, 106.000 milions per estendre la cobertura a 300.000 desocupats, més 120.000 milions perquè funcionaris, pensionistes i desocupats recuperen dos punts del seu poder adquisitiu. 8.000 milions són per apujar fins a 20.000 ptes. les pensions assistencials, 37.000 milions anirien a equiparar les pensions mínimes al salari mínim interprofessional de 1989 net, i 73.000 milions tindrien la mateixa finalitat per a 1990. És a dir, que el govern posa damunt de la taula 334.000 milions, que es reparteixen entre el 1988, 89 i 90. A més, retira el Pla d'Ocupació Juvenil i accepta amb limitacions la negociació col·lectiva dels funcionaris. També ha anunciat que la mesa per fomentar l'ocupació sortirà amb 100.000 milions i que està disposat a negociar el gir social pel que queda de legislatura.

Els sindicats UGT i CCOO sostenen pel seu costat que l'acord ha de ser global, sobre els quatre punts, i que els 344.000 milions s'han de concentrar en el 1989 i no en tres anys. També insisteixen que les seves reivindicacions són mínimes, raonables i sostingudes per 8 milions de vaguistes el 14 de desembre. Per exemple, la petició d'una compensació de dos punts per als funcionaris i les classes passives no té en compte que la inflació real a 31 de desembre de 1988 fou del 5,8% en lloc del 3% sobre el qual es va calcular l'augment salarial i de pensions, és a dir, que es renuncia d'entrada a aquest 0,8% de

Pràcticament tota la vida política i sòcio-econòmica de l'estat està pendent de la concertació social, del resultat de les negociacions entre el govern i els sindicats. Les coses públiques seran molt diferents si hi ha acord final de si no n'hi ha.

Josep Ma. Sanmartí (Madrid)

més dures i menys artificioses o flexibles que entre partits polítics. Les estratègies sindicals són molt més rígides que les polítiques.

El president Felipe González pot intentar maniobres de diversificació. Per exemple, oferir en el debat sobre política general noves propostes que el Congrés de Diputats difícilment podria rebutjar i que provocarien un enfrontament no entre el govern i els sindicats, sinó entre el Parlament i els sindicats. La fractura social podria tenir conseqüències enormement greus. Hi

Els sindicats CCOO i UGT: front comú davant del govern socialista.

més, una tercera part de la reivindicació.

Cap de les dues bandes no vol, però, enterrar el procés. El govern sap que tal com s'han plantejat les coses li seria pràcticament impossible acabar la legislatura sense un pacte social. Governar amb tota l'oposició en contra més la dels sindicats seria literalment suïcida. Això no obstant, els sindicats difícilment podrien explicar el fet de no haver aprofitat els 350.000 milions addicionals oferts pel govern, una quantitat certament notable. Cal tenir en compte, de passada, que les negociacions amb els sindicats solen ser molt

ha qui creu que les últimes mesures del Banc d'Espanya que augmenten els coeficients de caixa dels bancs i apugen els tipus d'interès, indiquen que el govern ha començat a retirar diners en circulació perquè els ficarà en la concertació. Altres experts diuen, però, que aquestes mesures s'havien de prendre de tota manera. En qualsevol cas està clar que els empresaris són els perdedors: pagaran els nous tipus d'interès i salaris més alts davant d'uns sindicats encoratjats per l'èxit encara hipotètic davant del govern. El ministre Carlos Solchaga diu que el país no dona per a tant. □